25/09/2019

“Ο πνευματικός μπορεί να λειτουργήσει ως λιμάνι για το ζευγάρι”

/ Νέοι και Εκκλησία

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Τα ζευγάρια που θέλουν να έχουν σχέση με τον Θεό αισθάνονται την ανάγκη να ακολουθούν τις συμβουλές ενός πνευματικού πατέρα, ενός κληρικού ο οποίος από την πείρα, την γνώση, την προσευχή, την φώτιση του Θεού θα βοηθήσει ώστε να αποκαθίστανται οι ισορροπίες στην σχέση, “να φυλάει ο Θεός την αγάπη”, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ένας σπουδαίος ασκητής και άγιος, ο αββάς Δωρόθεος.

Αυτή η παρουσία πολλές φορές παρεξηγείται. Όσοι δεν έχουν επαφή με την παράδοση της πίστης σχολιάζουν αρνητικά. Έχουν την εντύπωση ότι ο πνευματικός ασχολείται με τις λεπτομέρειες και μάλιστα της σαρκικής ένωσης

του ζευγαριού. Ατυχείς ή εμμονικές διδαχές από κάποιους πνευματικούς συντείνουν στην κακοπιστία. Κάποτε και η αδυναμία είτε του ενός είτε του άλλου να λειτουργήσει ως προσωπικότητα, δηλαδή να αναλάβει ευθύνη για την ζωή και η εναπόθεση της λύσης των προβλημάτων στην υπακοή στον λόγο του πνευματικού, ο οποίος αναλαμβάνει να επιλέξει αυτός αντί για το ζευγάρι, γεννούν καταστάσεις εξάρτησης και προσωπολατρίας, τις οποίες δεν υπάρχει μηχανισμός εντός της Εκκλησίας που να προλαβαίνει και να θεραπεύει. Επειδή η σχέση των ανθρώπων τόσο με τον Θεό όσο και με τους επισκόπους, ιερείς, μοναχούς, μοναχές είναι προσωπική, το έργο στην Εκκλησία λαμβάνει προσωπικό χαρακτήρα και οι ασκούντες το πνευματικό λειτούργημα κάποτε αποθεώνονται, μυθοποιούνται, δεν τους επιτρέπεται ή και δεν θέλουν να φανούν ότι είναι άνθρωποι.

Ο πνευματικός όμως μπορεί να κάνει πολλά για την οικογένεια, εάν έχει επίγνωση του ρόλου του που είναι να ανοίγει δρόμους για τον Χριστό και την αγάπη και όχι να δένει τους ανθρώπους με το πρόσωπό του. Είναι άλλο η φυσική συμπάθεια και άλλο η χρήση των πιστών ως εξαρτημάτων μηχανισμών προσωπικής ισχύος. Ο πνευματικός μπορεί να διακρίνει τις δυσκολίες επικοινωνίας ανάμεσα στο ζευγάρι. Τον φόβο του ενός να μιλήσει στον άλλον, λόγω του απότομου, απόλυτου, εγωκεντρικού χαρακτήρα του. Να διακρίνει τις παρεμβάσεις τρίτων, όπως οι γονείς του ενός και του άλλου, οι οποίοι λειτουργούν συχνά χειριστικά και πιέζουν συναισθηματικά το παιδί τους. Να διακρίνει συνήθειες οι οποίες, σε βάθος χρόνου, μπορεί να κλονίσουν την σταθερότητα του ζευγαριού. Να ακούσει όχι ως δικαστής, αλλά ως πατέρας τις απόψεις και των δύο. Να διδάξει και να καθοδηγήσει στην προσευχή και την εμπιστοσύνη στον Θεό και στο θέλημά Του. Να ωθήσει σε επιλογές ορίων. Να δείξει πού είναι η ελευθερία και πού η αγάπη.

Ο πνευματικός μπορεί να λειτουργήσει ως λιμάνι για το ζευγάρι. Στο λιμάνι το πλοίο δεν μπορεί να μείνει για πάντα αγκυροβολημένο, γιατί δεν θα επιτελέσει τον σκοπό του. Στο λιμάνι γίνεται ο ανεφοδιασμός και η ξεκούραση. Το ταξίδι όμως περιμένει. Ο πνευματικός ωθεί το ζευγάρι, όπως και όλα τα πνευματικά του παιδιά, να ξεκινήσουν ή να συνεχίσουν το ταξίδι της ζωής, να βγουν στο πέλαγος. Μπορεί να λειτουργήσει ως ο επιθεωρητής που βλέπει πού χρειάζονται επισκευές, τις οποίες όμως δεν μπορεί να κάνει ο ίδιος. Όμως η οικογένεια θα πορευθεί μόνη της, με την ευχή του, αλλά όχι με την παρουσία του στο πλοίο.

Είναι χρέος της Εκκλησίας να επιλέξει και να εκπαιδεύσει τέτοιους πνευματικούς, που να αγαπούν και να παλεύουν να χτίσουν προσωπικότητες.

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια», https://www.pemptousia.gr/